

เรื่องเล่าที่ดี

“พ่อ อยากกลับบ้าน”

คุณตา สวิก ผู้ป่วยชายไทย อายุ 75 ปี รับกลับจาก โรงพยาบาลราชบุรี เพื่อดูแลฟื้นฟูสมรรถภาพและเตรียมความพร้อมก่อนส่งกลับไปดูแลต่อที่บ้าน คุณตานอนอยู่ โรงพยาบาลราชบุรีนาน 8 เดือน เนื่องจากใส่เครื่องช่วยหายใจ แล้วไม่สามารถถอดออกได้ จนล่าสุดแพทย์ได้เจาะคอใส่ท่อเหล็กช่วยหายใจ แล้วส่งกลับมาโรงพยาบาลวัดเพลงดังกล่าว สภาพคุณตาเมื่อเราเห็นในวันแรก คุณตาช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ มือเท้า ขนขา เกร็ง มีท่อเหล็กช่วยหายใจ ต้องให้อาหารทางสายยาง มีหลานและลูกสาวตามมาด้วย เมื่อได้ร่วมพูดคุยกับลูกสาว เธอบอกเลยว่า ขอให้คุณตาอยู่ที่นี้จนถึงปีใหม่ เนื่องจากบ้านคุณตาไม่มีถนนเข้าบ้าน อบต. แจ้งว่าประมาณปีใหม่ จะทำถนนเข้าบ้านให้ ข้าพเจ้าถามว่าแล้วคุณตาออกมาจากบ้านอย่างไร เธอก็บอกว่า ต้องนั่งเรือ เดินต่อไปในสวนอีก คงเอากลับไม่ได้หรอก ไม่เป็นไรขณะที่คุณตาอยู่โรงพยาบาลวัดเพลง พยาบาลก็ได้ช่วยสอนหลานสาวที่เป็นคนเฝ้าดูแลเพียงคนเดียว เนื่องจากรักและสงสาร หลานบอกว่าตาเลี้ยงมาตั้งแต่ยังเล็กๆ พยาบาลสอนสาธิต การให้การพยาบาลต่างๆ เช่น ทำแผล ดูดเสมหะ ให้อาหารทางสายยาง การทำกายภาพบำบัด แรกๆ หลานสาวไม่กล้าทำ ทีมการพยาบาลรวมทั้งข้าพเจ้าซึ่งปฏิบัติงานเวรเช้า ได้เจอกันทุกวัน เริ่มจากจับมือดูดเสมหะ และให้ทำเองทุกวัน จนสามสารณปฏิบัติได้ถูกต้อง ภายใน 2 สัปดาห์ สำหรับหลานสาว ดูรักและเป็นห่วงตามากขึ้นทุกวัน ขณะที่ให้การพยาบาลเธอจะคอยพูดคุยกับคุณตาตลอด อยู่มาวันหนึ่งเธอกระซิบข้างหูถามคุณตาว่า อยากกลับบ้านมั๊ย ถ้าอยากกลับบ้านให้กระพริบตาถี่ๆ เชื่อมั๊ยคะว่า คุณตากระพริบตาประมาณ 10 กว่าครั้ง (เธอเล่าให้ฟังน้ำตาคลอ) แล้วเธอก็เล่าต่ออีกว่า เมื่อก่อนอยู่กัน 3 คน ตา ยาย และหลาน ส่วนลูกๆ นั้นอยู่ไกลๆกันทั้งนั้น เธอบอกว่าบ้านที่อยู่นั้นตาเป็นคนสร้าง บ้านอยู่ริมน้ำ มีต้นไม้ร่มรื่นดีมาก

เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังดังนั้น **เกิดแรงบันดาลใจ** ขึ้นมาทันทีเลยว่า ต้องพาคุณตากลับบ้านให้ได้ เพราะบ้านคือวิมานของคุณตา

เมื่อคุณดูแลพร้อม เราจึงขอปรึกษากับลูกสาวของคุณตาอีกครั้ง เรื่องการเตรียมอุปกรณ์บางอย่าง เพราะอุปกรณ์บางอย่าง แผนกผู้ป่วยใน ให้ยืมไปใช้ก่อน เนื่องจากมีคนบริจาคไว้ โดยมีเครื่องดูดเสมหะ เตียงคนไข้ ขาดแต่ออกซิเจนเท่านั้น เมื่อบอกว่าให้เตรียมออกซิเจน ลูกสาวก็เพลอพุดออกมา ไม่อยากซื้อกลัวไม่ได้ใช้ เพราะไปดูดวงมา หมอดูทำนายว่า ตาจะอยู่ไม่ถึงสิ้นเดือนตุลาคม 2555 จึงแนะนำให้ไปเช่ามาก่อนก็ได้ และเมื่ออุปกรณ์พร้อม ก็เหลือสถานที่ ที่ลูกสาวบอกว่า ไม่มีทางเข้าบ้าน ไปลำบากมากนะ

ข้าพเจ้าจึงขอไปเยี่ยมบ้านก่อนการจำหน่าย เมื่อไปถึงริมคลองต้องจอดรถไว้ แล้วเดินข้ามสะพานสูง 1 สะพาน แล้วเดินไปตามร่องสวน ก็มีสะพานไม้กระดาน 2 แผ่นอีก 1 สะพาน จึงถึงบ้านคุณตา มันก็ไม่ยากเกินความสามารถ เมื่อเข้าไปในบ้าน พบคุณยายอยู่บ้านคนเดียว บอกคุณยายว่า จะนำคุณตามาส่งแล้วนะ คิดถึงตามั้ย คุณยายร้องไห้ แล้วบอกว่าคิดถึงมากตาไปอยู่ โรงพยาบาลตั้งเกือบปีแล้วคิดถึงมาก ตาจะมาเมื่อไหร่ ข้าพเจ้าก็บอกว่าเดี๋ยวจะมาส่งให้ แล้วข้าพเจ้าและทีมงานก็เริ่มไปจัดสถานที่ วางเตียง อุปกรณ์ต่างๆ ให้ย้ายปลั๊กไฟ เพื่อสะดวกในการให้การพยาบาลให้มากที่สุด จัดสถานที่ให้เหมือนโรงพยาบาล เพื่อความมั่นใจใจการดูแลผู้ป่วย

เช้าวันที่จะพาคุณตาไปส่ง หลานสาวเตรียมอาบน้ำ แต่งตัวให้คุณตาแต่เช้า ข้าพเจ้าเดินไปหาคุณตา จับมือแล้วบอกว่า กลับบ้านกันเหมือนคุณตาได้ยิน คุณตาน้ำตาไหลแบบร้องไห้เลย แล้วเราก็พาคุณตากลับบ้าน โดยมีทีมงานไปส่งประมาณ 4-5 คน ต้องขอขอบคุณพนักงานขับรถ พนักงานเปลที่ช่วยนำคุณตาไปส่งบ้าน จนสำเร็จ ข้าพเจ้าให้ความมั่นใจกับผู้ดูแล โดยเป็นพี่เลี้ยงทางโทรศัพท์ ติดต่อกันอยู่สัก ระยะเวลาหนึ่ง และก็ไปเยี่ยมบ้านเป็นครั้งคราว จนมาเจียบหายไปประมาณ 1 เดือน

แล้วเป็นช่วงปีใหม่ด้วย ข้าพเจ้าไปเยี่ยมบ้านและสวัสดิปีใหม่คุณตาด้วย เมื่อไปถึงคุณตาดูดีมาก เนื้อตัวสะอาด มีคุณยายนั่งอยู่ข้างๆ ถามว่าเป็นอย่างไรบ้าง คุณยายบอกว่า ทำอะไรไม่ได้ นอนอยู่ข้างๆ ก็ยังดีตื่นขึ้นมา ก็ยังเห็นหน้ากัน ข้าพเจ้าตื่นตันใจมากและมีความสุขไปด้วย

เรื่องที่ข้าพเจ้าเล่านี้ มันเป็นส่วนหนึ่งเท่านั้น เมื่อปฏิบัติงานจริงๆ มันมีหลายสิ่งหลายอย่างที่พบเจอ สำหรับแรงบันดาลใจเรื่องนี้คือ คนเราจะมีมีความสุขได้ ถ้ามีความรักความห่วงใยให้กัน

